

на жълтия юнакъ, удари, тежкото желѣзо се разби на четири.

Чу се гласа на злия дяволъ:

„Гледай, така се стои на нишанъ“.

Цъкна Марко, почуди се.

А жълтия езичникъ разигра коня и нетърпеливо подкани:

„Тука изгуби, побратиме. Ела сега да идемъ подъ града. Тамъ има единъ бѣлъ камъкъ. Ако си по-голѣмъ юнакъ отъ мене, ще ме надметнешъ. Ако азъ излѣза юнака, нѣма да те убивамъ, ще те прикова на вратата на моята най-висока кула, да се чуди народа на юначеството ми, а тебе за смѣхъ да те има“.

Препуснаха двамата и отидоха подъ града, дето имаше скала сто кжщи голѣма. Прихвана Марко бѣлия камъкъ, засили се и захвърли скалата далече три часа време. Но когато я взе жълтия езичникъ, захвърли я презъ полето, полетя скалата, не падна докато не мина отвѣдъ Бѣло море.

Цъкна втори пѣтъ Марко и вече се поуплаши.

А жълтия юнакъ съ смѣхъ проговори:

„Хайде трета проба ще направимъ. Ще отидемъ въ Солунъ да прерипваме моитѣ деветъ кули. Ако си по-голѣмъ юнакъ, ще ме надрипнешъ. Ако азъ те надвия, ще те закова на портитѣ на най-голѣмата ми кула. Да те гледа мало и голѣмо и за посмѣшище да бждешъ“.

Пришпори коня си Марко засраменъ и ядосанъ, като хала полетя презъ полето, влѣзе въ града, мина улицитѣ, а кога стигна кулитѣ, рипна, та прескочи всички наведнажъ.

Засмѣ се жълтия езичникъ, каза:

— Хвала ти, Марко!